

forskellige Betingelser og Forbehold. Det viste sig senere, at denne Skrivelse ikke vilde blive Selskabet til nogen Nytte paa Grund af forskellige Omstændigheder. Der var et Tidspunkt, hvor jeg meget vel kunde have brudt Sagen af, men inden dette Tidspunkt var kommet, havde Sagen staaet paa Finansudvalgets foreløbige Samraadsliste og været Genstand for Forhandlinger mellem mig og Finansudvalget paa den Maade, at jeg havde opgivet Finansudvalget de Grunde, der havde bevæget mig til at give dette foreløbige Tilsagn. Dagen efter, som jeg har nævnt før, drog Finansudvalget ud paa Stedet og holdt en Slags Syns- og Skønforretning, og derefter forsvandt, som jeg ogsaa har nævnt før, Samraadet fra Samraadslisten. Efter at dette Samraad og Syn havde fundet Sted, og efter at jeg havde bragt i Erfaring, at Samraadet skulde slettes af Listen, viste det sig, at det foreløbige Tilsagn af 9. Oktober ikke vilde blive til nogen Nytte for Selskabet, men da der ikke fra Finansudvalgets Side var kommet nogen som helst Indvending mod Sagen, fandt jeg ingen Grund til at afbryde den, men gav saa i Slutningen af December et fornyet Tilsagn, det Tilsagn, paa Grundlag af hvilket Koncessionen senere blev given. Det er saaledes ikke rigtigt, hvis jeg har forstaaet det ærede Medlem for Frederiksberg rigtigt, naar han gør gældende, at da Koncessionen blev given, efter at Kontrakten med Foreningen for den ædle Hesteavl var sluttet, saa har dette Lotteri kun været i privates Interesse.

Jeg skal for øvrigt overfor det ærede Medlem atter henvise til, at Halvdelen af Lotteriets Overskud jo er bestemt til Anvendelse til det mindre Landbrug, og dette alene vilde bringe mig i fuldkommen Overensstemmelse med Lotteriloven ved at give denne Koncession. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde sagt, at en af mine Grunde var den, at ved Hjælp af denne Væddeløbsbane og det Fuldblod, der udvikledes derpaa, skulde man komme til, at man her i Landet i større Omfang end hidtil skulde kunne producere de Heste, der bruges i Landbruget — omtrent det var det, det ærede Medlem sagde. Men det er ikke det, jeg har sagt. Det, jeg har sagt, er noget ganske andet. Det, jeg sagde, det var, at man skulde gøre det muligt, at vi her i Landet „i saa høj en Grad som muligt skulle kunne producere de Heste af Halvblod eller mindre Blod, som bruges stærkt til Kørsel og betinger en høj Værdis“. Det er noget ganske

andet. Men lige overfor det sagde det ærede Medlem: Ja, men det er dog rent galt, at Justitsministeren alligevel ytrer en vis Tvivl om, hvorvidt han har handlet rigtigt. Ja, jeg vil nu antage, at der er intet Meneske i Verden — ikke en Gang jeg —, som altid er fuldkommen jurokkelig overbevist om at have truffet akkurat lige paa en Prik det rigtige, saa at det altid er berettiget at nære Tvivl om og ogsaa berettiget at udtale, at det kan betvivles, hvorvidt man har handlet rigtigt eller ikke. Men dernæst, naar det ærede Medlem vil læse mine Udtalelser i deres Sammenhæng, saa vil han se, at jeg i Virkeligheden slet ikke har udtalt, at jeg var eller er i nogen Tvivl om, at jeg har truffet det rigtige. Nej det, jeg udtaler som min Tvivl, maa læses i Forbindelse med det, der følger ovenpaa. Deraf vil det ærede Medlem se, at det er en ironisk Paatale af den vidunderlige og forlorne Sagkyndighed, som de ærede Medlemmer for Københavns 5te Valgkreds og Københavns Amts 2den Valgkreds altid træde op med her i Rigsdagen. Naar det ærede Medlem læser Udtalelserne i deres Sammenhæng, tror jeg, han vil indrømme mig, at der ikke deri ligger nogen Udtalelse fra min Side om, at jeg virkelig har næret Tvivl. — Naar det ærede Medlem spurgte, hvorvidt jeg i dette Hestespørgsmaal — og jeg erkender stadig, at jeg ikke har nogen Hesteforstand — havde raadført mig med Landbrugsministeriet, Landboforeningerne eller Landhusholdningsselskabet, saa maa jeg svare, at jeg har ikke gjort dette, thi de Oplysninger, jeg kunde faa ad anden Vej, vare i denne Henseende for mig fuldkommen tilstrækkelige, og jeg anser dem endnu den Dag i Dag for fuldkommen tilstrækkelige.

Saa siger det ærede Medlem, at det er noget af det, han mest har mod Landbrugslotteriet, at det er det rene Humbug at kalde det Landbrugslotteri, for det er slet ikke noget Landbrugslotteri, det er et Væddeløbslotteri. Og det er sagt fra anden Side — det var vist det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) —, at Husmændene havde jo afvist Sagen. Jeg maa derom sige, at det er nu slet ikke saa rigtigt. Jeg ved meget godt, at officielt og i Aviserne har der været nogle Udtalelser vistnok fra Husmandsmøder og lignende, hvor denne Sag er bleven torteret paa den frygteligste Maade, men bag Kulisserne har det set helt anderledes ud. Forholdet er nemlig det, at samtidig med Forhandlingerne med